

melse, at Stridighederne skulde henvises til denne. Men allerede forinden, nemlig i 1898, havde netop Italien afsluttet en Traktat, der, som sagt, var banebrydende, og som er Modellen til den, som Italien nu har afsluttet med Danmark. Om denne Traktat med Argentina kan det ikke siges som noget nedsættende, at den ikke var afsluttet med en Verdensmagt, thi ganske vist er Argentina ikke en Stormagt, men dels er det en Magt af meget stort Omfang, og dels er det utvivlsomt en Magt med en stor Fremtid.

De Traktater, der indtil den seneste Tid ere afsluttede mellem Nationerne om dette Forhold, falde afgjort i tre Klasser. Den første Klasse er den, hvortil den dansk-hollandske Traktat hører, den anden er den, der nærmer sig noget dertil, og den tredje Klasse er de Traktater, hvor Undtagelserne fra Voldgiftspligten overveje Forpligtelsen til Voldgift. Jeg skal kortelig nævne disse Traktater. Der er i første Klasse den, som er banebrydende, Traktaten imellem Italien og Argentina af 23. Juli 1898. Saa kommer Traktaten mellem Republikkerne Costarica, St. Salvador, Honduras og Nicaragua, der blev afsluttet den 20. Januar 1902, og som ligeledes var absolut og altomfattende. Derpaa kommer den Traktat, vi ere glade og stolte over, nemlig vor Traktat med Holland. Dette er Traktaterne af første Klasse, som altsaa ikke gøre nogen Undtagelse fra, hvad der skal undergives Voldgift. Til den anden Klasse, der meget nærmer sig dertil, hører en Række Traktater, som kun tage det Forbehold, at Tvisten ikke maa berøre Principperne i Forfatningen. Hertil høre Traktaterne imellem Argentina og Paraguay af 6. November 1899, imellem Spanien og San Salvador af 28. Januar 1902, imellem Spanien og den dominicanske Republik og mellem Argentina og Bolivia af 3. Februar 1902 samt imellem Spanien og Bolivia af 17. Februar 1902. Men hermed er hidtil udtømt Antallet af de Magter, der enten absolut eller dog næsten uden Undtagelse have underkastet sig Voldgift. Efter dette kommer hele den Række af tredje Klasses Traktater, hvor man tør sige, at Udbyttet af det vundne er overmaade tvivlsomt. Disse begynde med en Traktat imellem Argentina paa den ene Side og en Række amerikanske Republikker paa den anden Side, som ere afsluttede den 29. og 30. Januar 1902, saa kommer den meget omtalte Traktat imellem Storbritannien og Frankrig af 14. Oktober 1903, der har spillet en saa over-

ordentlig betydelig Rolle som afgivende en daarlig Model. Derpaa kommer Traktaten mellem Storbritannien og Italien af 1. Februar 1904, hvor Italien ikke mægtede at faa Bugt med de modstridende engelske Ideer, og Traktaten mellem Spanien og Frankrig af 26. Februar 1904, imellem Storbritannien og Spanien af 27. Februar 1904, imellem Sverige og Norge paa den ene Side og Frankrig paa den anden Side af 9. Juli 1904 og imellem Tyskland og Storbritannien af 12. Juli 1904. Alle disse Traktater, som jeg vil kalde 3die Klasses Traktater, ville sikkert vise sig i paakommende Tilfælde at være af saare ringe Værdi, og de staa i Henseende til Bestræbelserne for at faa gode Traktater mere afskrækkende end opmuntrende.

Jeg istemmer Glæden over, at vor Regering har faaet Italien til at gentage nu, hvad den havde fastsat allerede i 1898 i Traktaten med en anden Magt. Dette er et Gode. Men Afslutningen af de andre Traktater, som her foreligge, kan jeg vanskeligt anse for et Gode, og jeg er meget tilbøjelig til at slutte mig til den Formening, min højtærede Nabo havde, og som ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) udtalte, at man havde gjort bedre i at vente, inden man afsluttede navnlig Traktaten med England.

Disse Traktater ere forelagte os til Beslutning. Der er herved det ejendommelige, at vor Grundlov ikke kræver, at saadanne Traktater forelægges os til Beslutning. Det kræver den kun, hvor der er Tale om territoriale Forandringer, eller Forandringer i de statsretlige Forhold, hvilket ikke kan siges at finde Sted ved disse Traktater. Jeg billiger eller kan ikke misbillige, at den høje Regering har forelagt dem til Rigsdagens Beslutning. Det er jo godt, at saa meget som muligt bliver undergivet Rigsdagens Beslutning. Imidlertid kan jeg ikke undlade her at paapege et ejendommeligt Forhold, nemlig det, at hvis det Tilfælde indtraf, at Rigsdagen forkastede en Traktat, som Regeringen med fuld guvernemental Myndighed havde afsluttet med en fremmed Magt, og der saa kom en Tvist mellem de to Magter, og den anden Magt forlangte Voldgift, medens Danmark modsatte sig den, vilde den fremmede Magt for Voldgiftsretten kunne dokumentere, at Voldgiftstraktat var afsluttet, og at den danske Regering havde haft Myndighed til at afslutte denne Traktat, hvorefter der vilde opstaa et meget van-